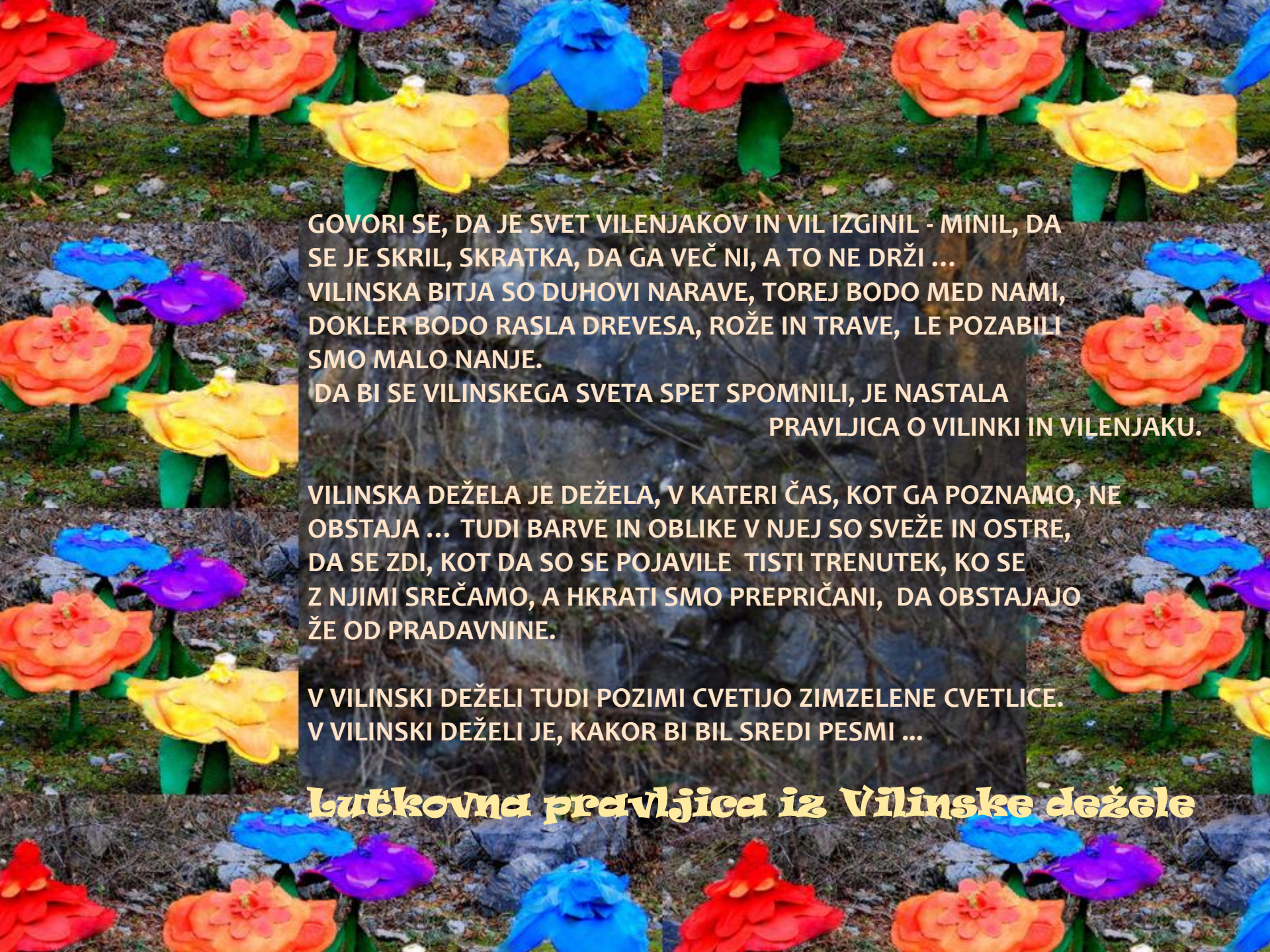

A collage of colorful paper flowers in various colors like yellow, orange, purple, blue, and red, set against a background of a stone wall and a doll. The flowers are made of paper and have green stems and leaves. In the center, a doll with a yellow dress and a red hat stands in front of a stone wall. The text 'Jana Stržinar' is written in a yellow, stylized font at the top, and 'Vilinka' is written in a larger, yellow, stylized font at the bottom.

Jana Stržinar

Vilinka

GOVORI SE, DA JE SVET VILENJAKOV IN VIL IZGINIL - MINIL, DA SE JE SKRIL, SKRATKA, DA GA VEČ NI, A TO NE DRŽI ...

VILINSKA BITJA SO DUHOVI NARAVE, TOREJ BODO MED NAMI, DOKLER BODO RASLA DREVESA, ROŽE IN TRAVE, LE POZABILI SMO MALO NANJE.

DA BI SE VILINSKEGA SVETA SPET SPOMNILI, JE NASTALA PRAVLJICA O VILINKI IN VILENJAKU.

VILINSKA DEŽELA JE DEŽELA, V KATERI ČAS, KOT GA POZNAMO, NE OBSTAJA ... TUDI BARVE IN OBLIKE V NJEJ SO SVEŽE IN OSTRE, DA SE ZDI, KOT DA SO SE POJAVILE TISTI TRENUTEK, KO SE Z NJIMI SREČAMO, A HKRATI SMO PREPRIČANI, DA OBSTAJAJO ŽE OD PRADAVNINE.

V VILINSKI DEŽELI TUDI POZIMI CVETIJO ZIMZELENE CVETLICE. V VILINSKI DEŽELI JE, KAKOR BI BIL SREDI PESMI ...

Lučkovna pravljica iz Vilinske dežele

Skalni Vilenjak prebiva v
samoti. Umaknil se je v gore
in se skril med skale.

Sčasoma jim je postal
podoben, ves siv in hladen.
Med skalami ga je bilo težko
opaziti, četudi si mu prišel blizu.

A person wearing a costume with a white mask, long green hair, a green vest, and grey sleeves and leggings stands on a rocky, gravelly slope. The background shows a steep, rocky hillside with some sparse green vegetation.

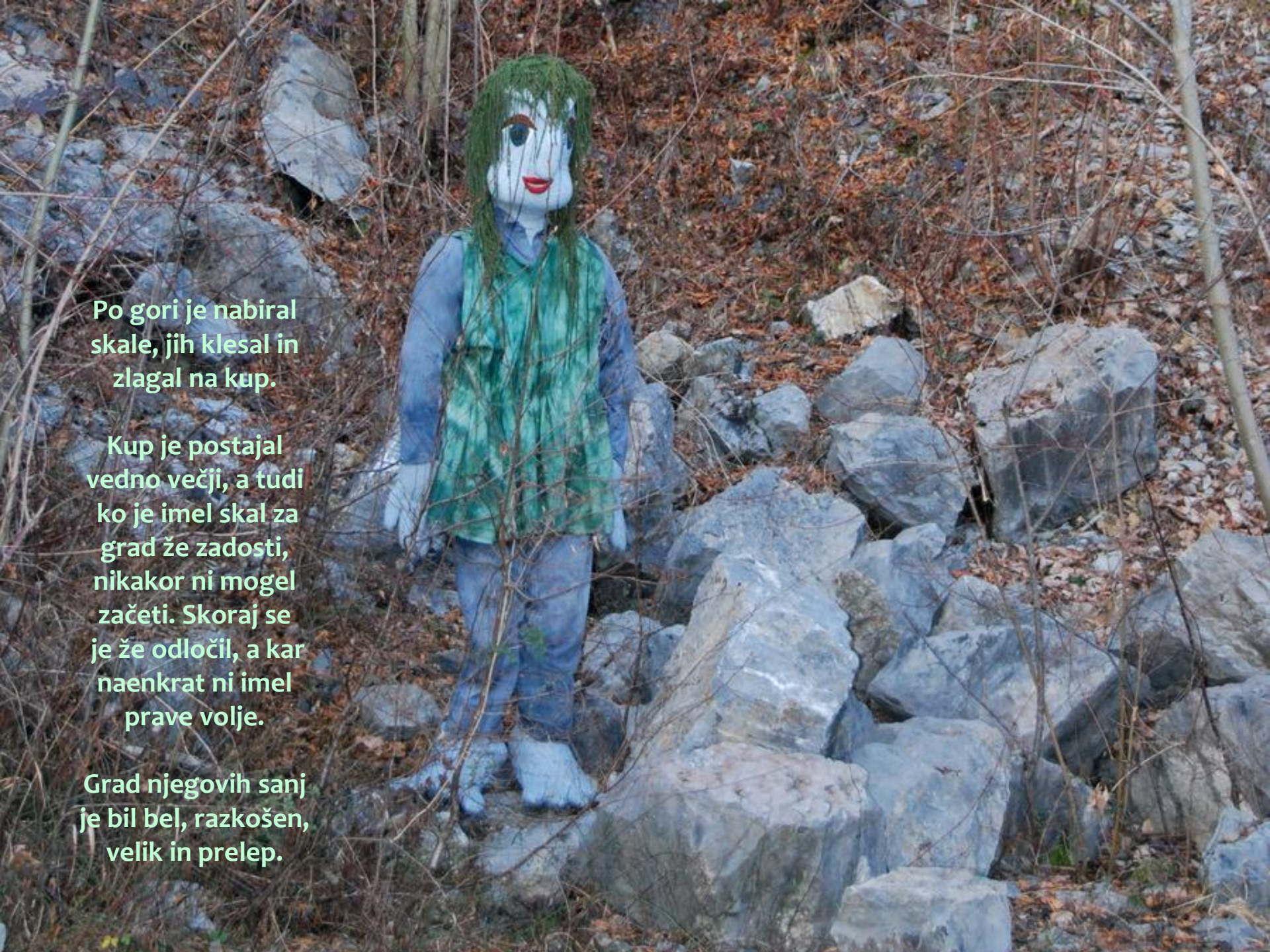
Vilenjak v resnici nikoli ni bil sam. Čutil je zrak, zemljo in skale in vetrček mu je bil blizu. Spremljal ga je na njegovih poteh in kramljal z njim.

Skalni Vilenjak je imel svoje skrite tihe sanje.

Njegov dom so bile
skalne votline, a želel
si je, da bi imel grad -
pravi skalni grad.

Prepričan je bil, da bo
edino tako postal pravi
skalni Vilenjak. Misel
na grad ga je sčasoma
tako prevzela, da ni
mogel misliti na nič
drugega kot na to,
kako bi ga zgradil.

A person wearing a blue long-sleeved shirt, blue pants, and a green vest with a textured pattern. They have long, straight green hair and a white face with large blue eyes and red lips. They are standing on a rocky, wooded hillside with many grey rocks and brown, dry leaves on the ground.

Po gori je nabiral
skale, jih klesal in
zlagal na kup.

Kup je postajal
vedno večji, a tudi
ko je imel skal za
grad že zadosti,
nikakor ni mogel
začeti. Skoraj se
je že odločil, a kar
naenkrat ni imel
prave volje.

Grad njegovih sanj
je bil bel, razkošen,
velik in prelep.

Zgodilo se je tudi, da je začel zlagati skale drugo na drugo, kakor da gradi zid, a ko je videl, da nima s čim zidati, mu je v trenutku zmanjkalo moči in spet se je prepustil sanjam.

V resnici pa ni verjel, da bi takšen grad, kot si ga je predstavljal, sploh znal zgraditi sam.

Skale je preložil na drug kup, lepše in drugače, kot so bile prej, in se spet odpravil na goro, da si prinese novih in jih skleše.

“Še več skal bom sklesal, še lepše jih bom oblikoval in potem bom začel graditi. Nekega dne bom imel grad, vem, da ga bom imel,” je sam pri sebi glasno razmišljal.

Ko je tako hodil in hodil po gori sanjajoč in poln hrepenenja, je, ne da bi sam vedel kdaj, zavil z običajnih potov in se nenadoma znašel pred nenavadnimi cvetlicami.

Stal je in gledal in ni mogel verjeti svojim očem. Prvič po dolgem času je za trenutek pozabil na svoj grad. Cvetlice so izžarevale neko posebno moč, moč, ki ga je prevzela in mu bila blizu.

“Kakšne cvetlice ... kako lepe so. Čudno, da jih še nikoli prej nisem videl. Prepričan sem bil, da na gori vsak kamen, vsako skalo poznam ...

Ni mogel odmakniti pogleda od njih in dlje ko jih je gledal, močnejše so žarele.

“Vsak dan sem šel tu mimo, kako je mogoče, da teh cvetlic nisem še prej videl? Tako lepe cvetlice niso mogle zrasti kar same, čez noč ... Nekdo jih je moral posaditi, nekdo zanje skrbi in jih zaliva. To pa pomeni, da na gori nisem sam. Ostal bom tu, dokler kdo ne pride.

Moram ugotoviti, čigave so te skrivnostne cvetlice.“

Tako se je odločil, se udobno namestil in čakal, da kdo pride.

Lepota mavričnih cvetlic ga je popolnoma prevzela.

Doslej je bil prepričan, da je edini Vilenjak,
ki se je zatekel v gore.

V samoto pa se je zatekla tudi Vilinka in v skriti zeleni dolini ob vznožju gore, na kateri je prebival Vilenjak, posadila svoje mavrične cvetlice.

Vilinkine cvetlice so čarobne cvetlice in lahko izpolnijo želje ali uresničijo najbolj skrite sanje.

Vanje je vtkala misel o vsem, kar ima
rada, obliko in lepoto vsega, kar ljubi.

Moč, ki jo izžarevajo, je vera v dobro in
lepo in to moč je čutil Vilenjak.

Večino časa je Vilinka preživela s svojimi cvetlicami.

Nikogar ni pričakovala, in ko jo je Vilenjak pozdravil, se je zdržnila:
“Kako si me prestrašil! Kdo si?
Kajdelaš tu? Ali vidiš moje
mavrične cvetlice?”

“Seveda jih vidim! To so torej tvoje cvetlice.
Skalni Vilenjak sem. Na tej gori
prebivam in nabiram skale.
Skoraj vsak kamen na
gori poznam, večkrat
sem že hodil tod
mimo in čudno
se mi zdi, da
teh cvetic
nisem že
prej opazil.”

“Čarobne cvetlice so. Ne moreš jih videti, če same tega nočejo,”
mu je razložila Vilinka.

“Torej so bile zame nevidne?” je bil začuden Vilenjak.

“Jaz jih vedno vidim, kdaj jih bodo
videli drugi, se cvetlice
odločijo same. Zakaj
zbiraš skale?” je bila
radovedna Vilinka.

“Na gori bi rad zgradil skalni grad in postal pravi skalni Vilenjak.”

“Si ga že začel graditi?” je hotela Vilinka izvedeti še več.

Naenkrat je Vilenjak postal ves skrušen in utrujen. Pojasnil ji je, da je grad, ki ga vidi v svojih sanjah, tako lep, da ne verjame, da bi takšnega zares znal zgraditi. Tega v resnici še nikoli nikomur ni glasno priznal, niti sebi. Začutil je olajšanje.

Tovor teže njegovih sanj je bil tako težak, da ga je komaj nosil, a se tega doslej sploh ni zavedal.

Vilinka je začutila Vilenjakovo stisko. Sočutno ga je pogledala in mu s toplim glasom razložila: “Moje cvetlice imajo mnogo čarobnih moči in lahko ti tudi pomagajo uresničiti sanje.”

V dlan mu je stisnila drobno zrno mavrične cvetlice. “Posadi to zrno na mesto, kjer bi rad zgradil grad. Zrasla bo cvetlica in z njo boš dobil moč, ki jo potrebuješ, da uresničiš svoje sanje.”

Še preden se je Vilenjak dobro zavedel
Vilinkinih besed in zrna v svoji dlani, je
Že odhajala. Poklical jo je, a se ni ustavila.

“Stori, kot sem ti dejala. Prišla bom
pogledat tvoj skalni grad,”
mu je zaklicala v slovo.

Vilenjak njenim besedam ni zares verjel. Da bi iz drobnega zrna zrasla cvetlica in mu kar uresničila sanje - ne, tega ni mogel verjeti. A zelo si je želel, da bi imel svoj grad, da se je odločil storiti, kot mu je naročila, s tihim upanjem, da se bo zgodilo, kot je obljubila.

"Zrno je tako drobno! Še izgubil ga bom, če ga takoj ne posadim," je glasno razmišljal in ga brž položil v zemljo, na mestu, kjer je največkrat klesal skale.

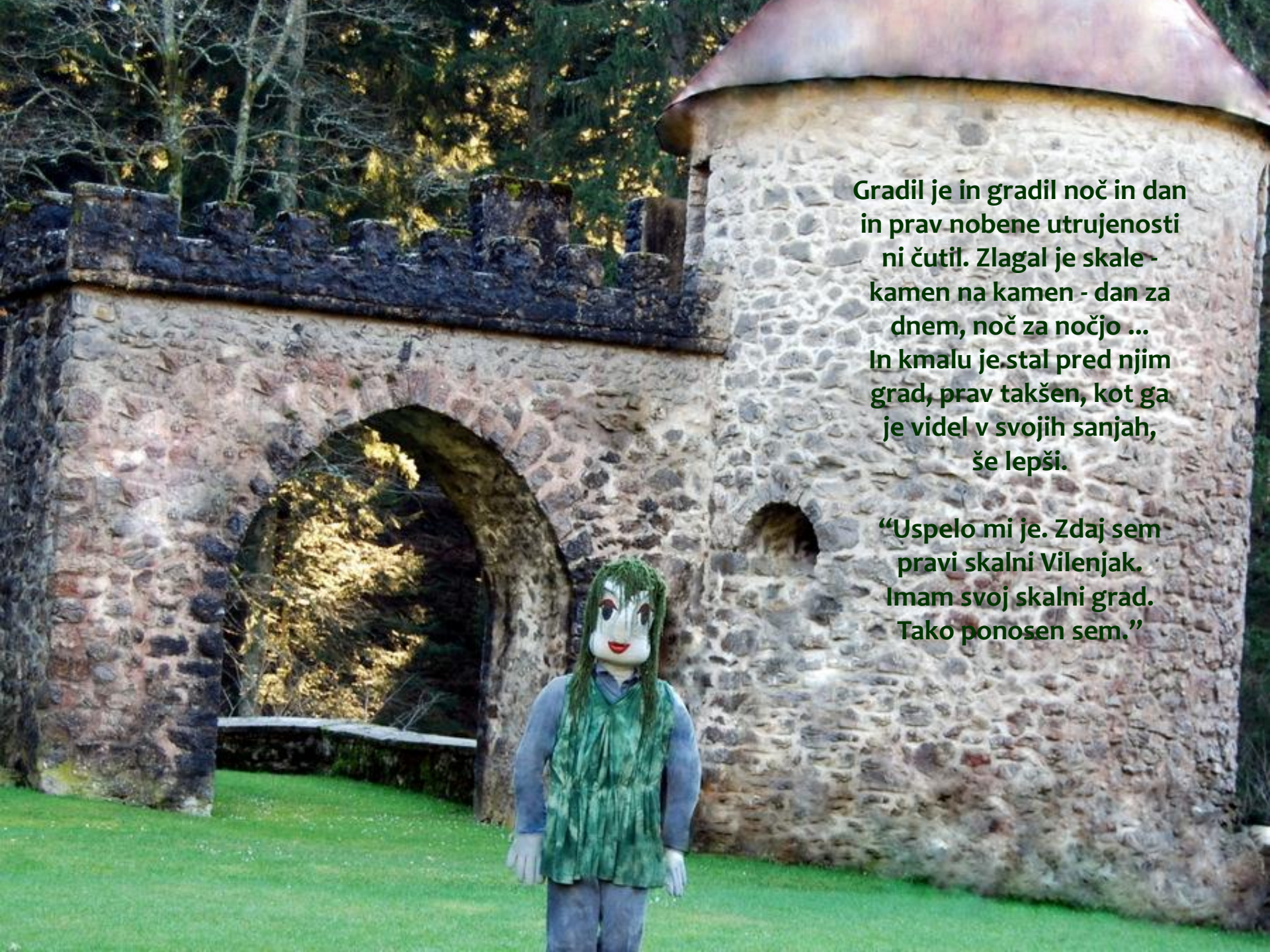

Čakal je, a ne dolgo. Iz zrna je res zrasla velika modra cvetlica, prav takšna, kakršne je videl pri Vilinki. Kakor hitro se je razprl njen cvet, je Vilenjak v sebi začutil neizmerno moč.

A person wearing a costume with a green and blue patterned top and blue pants stands on a rocky, outdoor path. The person has a white face with green hair and red lips. A blue bag is on the ground next to them. The background consists of grey rocks and dry, brown vegetation.

**“Toliko moči čutim v sebi! Tako močnega se nisem počutil še nikoli! Zgradil bom svoj sanjski skalni grad! Zdaj vem, da mi bo uspelo! Ne bom odnehal, dokler ne bo zgrajen!”
je ves vesel in poln novih moči sklenil in se lotil dela.**

Gradil je in gradil noč in dan
in prav nobene utrujenosti
ni čutil. Zlagal je skale -
kamen na kamen - dan za
dnem, noč za nočjo ...
In kmalu je stal pred njim
grad, prav takšen, kot ga
je videl v svojih sanjah,
še lepši.

“Uspelo mi je. Zdaj sem
pravi skalni Vilenjak.
Imam svoj skalni grad.
Tako ponosen sem.”

Kmalu ga je prišla obiskat Vilinka.
Zadovoljna je ugotovila, da se je vse
zgodilo, kot si je želela.
“Zelo lep grad imaš, skalni Vilenjak.”
“Pozdravljena Vilinka. Sanje so se mi
uresničile. Postal sem pravi skalni
Vilenjak,” ji je hvaležno odgovoril
in ji razkazal grad.

“Modra cvetlica pred gradom že raste. Pri sebi imam še druga zrna. Če posadim še druge mavrične cvetlice, bo grad videti mnogo lepši.”

“Kakšne cvetlice?” je na Vilinkino začudenje Vilenjak neprijazno odgovoril.

“Prav takšne, kakršna je ta, ki ti je pomagala uresničiti sanje,” mu je razložila.

Ko Vilinka podari zrno, da bi nekomu pomagala uresničiti sanje, navadno zraste modra cvetlica, ker sanje so modre barve ...

“Nič ne vem, da bi mi kakšna cvetlica kaj pomagala. To je moj grad. Zgradil sem ga sam s svojimi rokami. Gradil sem in gradil noč in dan, dokler ni bil zgrajen, in tu pred mojim gradom ne bodo rasle nobene cvetlice.”

“Cvetlica ti je dala moč, da si uresničil svoje sanje!”
je vztrajala Vilinka.

“Nobenih cvetlic nočem pred svojim gradom. Samo skale bodo, kot se za skalnega Vilenjaka spodobi, samo skale hočem ... Razumeš?”
je osorno zabrusil.

“Prav, pomiri se. Ne bom jih posadila.”

A woman dressed as a character, possibly a fairy or a queen, stands on a green lawn. She wears a long, flowing yellow dress with a red hem and a matching yellow shawl. Her head is covered in long, straight yellow hair. She wears a wide-brimmed red hat and has a pale, blue-green complexion with red lips. In the background, there is a large, rustic stone archway made of irregular stones. The archway is dark, and some bare tree branches are visible through it. The overall scene is outdoors, with a stone wall and another smaller archway visible to the right.

Vilinka tolikšne nehvaležnosti ni pričakovala in za trenutek je začutila grenko razočaranje. Ni mogla verjeti, da Vilenjak ne prizna, da mu je grad pomagala zgraditi moč njene mavrične cvetlice. Toda ni ji bilo žal, da mu je podarila zrno.

Cvetlice so se same želele podariti Vilenjaku, sicer jih ne bi mogel videti. Zanj bi ostale nevidne. Čarobne cvetlice se ravnaajo po svoje, Vilinka jih mora le podariti tistemu, ki ga izberejo same ...

Kakor hitro je Vilinka odšla, pa se je pred gradom Vilenjaka pojavila čudna mračnjaška prikazen z velikimi ušesi na veliki glavi, vijoličasto rjave barve, dolgih rok in nog s tremi prsti in še brez obleke, pa sploh ni bila videti gola.

Še zdaleč ni bil videti ne lep, ne pameten, kaj šele imeniten, le hodil in držal se je strašno naduto. Njegove besede se z njegovim videzom nikakor niso ujemale.

Čudno je stopicala in sama pri sebi takole govorila: “Črni sem mračnjak črnjak. Najboljši, najlepši, najmogočnejši, najstrašnejši ... Ni ga lepšega, boljšega, imenitnejšega, kot sem jaz vsemogočnjak Nadutko. Prišel sem, da bi se naselil v ta grad!”

Vilenjak pa se je kesal.
“Kaj sem storil!? Užalil sem
Vilinko. Nisem priznal,
da mi je grad pomagala
zgraditi njena čarobna
cvetlica, čeprav se tega
prav dobro zavedam. Brez
pomoči čarobne cvetlice
mi nikoli ne bi uspelo. Joj,
kaj sem storil! Kako sem
mogel? Ni bilo prav,
ni bilo prav ...”

Nato je utihnil, se za
trenutek zamislil in se
zazrl v daljavo. Nenadoma
se je njegov obraz
popolnoma spremenil,
kakor da bi postal druga
oseba. Nemarno je
zamahnil z roko in z
grobim glasom dejal:
“Pa kaj! Kdo še verjame v
čarobne cvetlice?
Pravljice ...
Samo pravljice.

**To je moj grad.
Zgradil sem ga s svojimi rokami,
gradil sem in gradil noč in dan,
dokler ni bil zgrajen. Nič ne vem,
da bi mi kakšna cvetlica kaj
pomagala. Ne bom gledal te rože
pred svojim gradom. Vrgel jo bom
proč - v prepad, da je nikoli več ne
bom videl ... Pred gradom skalnega
Vilenjaka morajo biti skale,
samo skale ...”**

**Takoj ko je Vilenjak odšel s cvetlico
v rokah, se je pred grad privalila
nova prikazen, po dolžini rok in
nog s tremi prsti in velikosti glave
podobna prvi, vendar zelenkaste
barve, bolj zlobnega obraza
in prav tako brez obleke.**

“Črni sem mračnjak črnjak, zloben sem ko sam vrag in mene se je treba bat!”
Grulil je, kakor da straši, čeprav ni bilo nikogar, da bi se ga bal.

“Prišel sem, da bi se naselil v ta grad. To je grad, ki sem ga videl v svojih sanjah, in končno sem ga našel. Našel sem svoj sanjski grad! Moj prijateljček Nadutko je že tu. Živio, Nadutko.”

Prijateljček? No, zdaj nam je lahko malo bolj jasno, zakaj sta si podobna. Nekako tako kot sorodna vrsta ali rasa - mračnjakia pač. Mnogo jih je, toliko, da ne sodijo nikamor drugam kot k samim sebi in drug k drugemu.

“Pozdravljen, kruti Krutko, si le prišel!”

“Prišel, prišel ... In končno našel svoj sanjski grad. Imeti grad - to je tisto pravo!”

Pozdravila sta se na zelo nenavaden način. S čeli sta trčila, da je votlo zadonelo. Lahko takšen zvok tudi kaj pomeni? Samo, da je glava prazna ...

Vilenjak pa se je spet kesal:

“Kaj sem storil? Užalil sem Vilinko. Nisem priznal, da mi je grad pomagala zgraditi njena čarobna cvetlica, čeprav se tega prav dobro zavedam. Brez pomoči čarobne cvetlice mi nikoli ne bi uspelo. In kar je najhuje, cvetlico sem vrgel v prepad. Kako sem vendar mogel! Ni bilo prav ... Čudna črnina prekriva moje srce ...”

Nato se je spet zagledal nekam v daljavo. Tudi izraz njegovega obraza se je spremenil in tako kot prej je nemarno zamahnil z roko in dejal: “Pa kaj! Kdo ševerjame v čarobne cvetlice? Pravljice ... Samo pravljice ...”

To je moj grad. Zgradil sem ga sam z lastnimi rokami, gradil sem in gradil noč in dan, dokler ni bil zgrajen. Nič ne vem, da bi mi kakšna cvetlica kaj pomagala! Nič ne vem, da bi poznal kakšno Vilinko.

To ni prav nič pomembno. Pomembno je, da imam grad in da sem pravi skalni Vilenjak. Samo to je pomembno.”

In glej ga šmenta, nenadoma je na dvorišču vzniknila še ena pošast.

Na prvi pogled spet podobna drugima dvema, hkrati pa čisto drugačna. Prav tako kot prvi dve dolgih rok in nog s tremi prsti, z veliko glavo in brez obleke, vendar čudne rjave barve.

“Ena in ena je tri. Tri in tri miš lovi. Leva noga na desni glavi, Butko Tupko- to sem jaz - črni sem mračnjak črnjak in iščem svoja prijateljčka. Brez njiju sem tako sam in izgubljen.”

Ko ju je zagledal, je srečen stekel k njima.
“Naduti Nadutko, kruti Krutko, sem vaju le našel!”
“Končno si prišel, prijateljček. Pridruži se nama.”

In spet so se pozdravljali,
trkali s svojimi velikimi
glavami, da je votlo
donelo, nato pa si je
Butko Tupko začel
ogledovati grad:
“Tole hišo
sem pa že
videl v svojih
sanjah. Saj to
je čisto pravi
grad! Nisem
se zavedal, da
zares obstaja.
Našel sem svoja
prijateljčka. Brez
njiju sem tako izgubljen.
In našel sem svoj sanjski grad.
Imeti grad - to je tisto pravo!”

Vilenjaku so se tako uresničile sanje - imel je svoj sanjski grad.

Toda v njem so se naselili tudi mračnjaki črnjaki:
naduti vsemogočnjak Nadutko, kruti Krutko
in neumni Butko Tupko in rajali, rajali
vse dni in vse noči ...

Vsak je bil na grad ponosen na
drugačen način. Nadutko je
svoj ponos takole utemeljil:
“Zdaj se bom povsod hvalil,
da imam grad, in ne bo ga
lepšega, boljšega,
imenitnejšega, kot
sem jaz. Zdaj sem
šele postal pravi
vsemogočnjak
Nadutko, ko
imam grad.
Imeti grad,
to je tisto
pravo.”

Kruti Krutko je z odobravanjem kimal in dodal: “Jaz se bom v gradu lahko skrila, kadar me bo kdo lovil. Ker sem hudoben, se pogosto dogaja, da moram bežati. Grad pa ima obzidje. Za obzidjem se bom skrila in bom varen. Brez skrbi bom lahko hudoben še naprej. Nihče me ne bo mogel dobiti!”

Oglasil se je še tretji, Butko Tupko: “Meni pa je pomembno, da sem tam, kjer sta vidva, moja prijateljčka. Brez vaju sem tako sam in izgubljen. Pomembno pa je tudi, da imam kje spati, in če je to grad - postelja v gradu! To je res imenitno, bi sploh lahko bilo še bolj?”

Spet so se mračnjaki črnjaki potrkali s svojimi velikimi glavami v potrditev, da se drug z drugim strinjajo. Nato so se nemarno in udobno namestili, malo rajali, malo klevetali, največ pa lenarili. Skratka, nastanili so se v gradu, kakor da jim za nič na svetu ni mar, sploh pa ne za grad, na katerega naj bi bili tako ponosni.

Vilenjak pa ni bil zadovoljen.

Čeprav je bil grad svetel in bel, ni mogel bivati v njem. Tudi z mračnjaki črnjaki se ni mogel zabavati. Spet je taval po gori kakor nekoč, ko je nabiral skale, bolj sam kot kdaj koli, le da tokrat brez cilja. V svojem srcu je čutil črnino in zdelo se mu je, da tava v temi. Tema, ki se je zgrinjala nadenj, pa mu je bila tuja. Ni mu dala, da bi čutil zemljo in zrak, in vetrček ni več hotel kramljati z njim.

Od kod in zakaj so mračnjaki črnjaki prišli v grad Vilenjaka in kako to, da se obnašajo, kakor da se že od nekdaj poznajo?

Ko je Vilenjak storil to, česar ne bi smel - zanimal pomoč čarobne cvetlice in jo zavrzel; bil krut, nadut in neumen, je dal svojim slabim lastnostim toliko moči, da so postale del njega, prave osebe. Prinašale so mu nemir ... Njihov obstoj mu je vzel mnogo moči. Pojavile pa so se, da mu pomagajo premagati svoje slabosti. Ali mu bo to uspelo je odvisno od njegove moči in volje. Nihče se ne počuti dobro, če se zaveda, da je storil kaj slabega. Srečni smo lahko samo, če nas kdo osreči ali komu storimo kaj lepega. Lepa, dobra dejanja prinesejo občutek svetlobe in veselja; slaba temino in nemir.

**“Vetrček kar mimo gre,
kakor da me več ne
pozna. Vetrček vidi
v moje srce in ve,
kako črno je postalo,”
je tarnal Vilenjak.
“Noče več kramljati
z menoj.”**

**Ko bi vsaj še Vilinkino
cvetlico imel. Edino to si
je želel. Na nič drugega
ni mogel misliti kot na
Vilinko. Ves čas mu je bil
pred očmi njen obraz.**

**Prepričan je bil, da bi
že samo pogled na
mavrično cvetlico
pregnal vso črnino
iz njegovega srca.**

Najraje bi šel k Vilinki po novo zrno,
toda moral bi ji povedati, kaj je storil.
Moral bi ji povedati, da je cvetlico
vrgel v prepad. Ne, tega pa ni mogel.

“Vilinka nikoli ne sme izvedeti,
kaj sem storil!” je tiho sklenil.
“Toda nekako moram priti do
novega zrna, najti novo cvetlico.”

Tuhtal je in tuhtal Vilenjak, kaj naj
stori, taval po gori bolj izgubljen kot
kdaj koli, in ko je pritaval nazaj
pred svoj grad in zagledal mračnjake
črnjake, se mu je končno posvetilo:
“Zakaj pa imam v gradu te lenuhe,
ki samo postopajo vse dni in niso za
nobeno rabo? Njih bom poslal, da mi
prinesejo mavrične cvetlice!”

Stopil je k mračnjakom in jih prvič, odkar so prišli v grad, nagovoril:

“Nadutko, ti si prvi prišel v grad!”

“Res je, gospodar! Želite, prosim?” mu je ta pokorno odgovoril.

“Tam doli je zelena dolina, kjer cvetijo mavrične cvetlice. Pojdi in mi jih prinesi!” mu je naročil.

Nadutko se je priklonil in ponižno odgovoril: “Vaša želja meni ukaz, gospodar. Tu sem, da vam jo izpolnim, jaz, ki sem del vas. Prinesel vam bom mavrične cvetlice!”

A purple monkey puppet with large ears and a friendly expression stands on a rocky path. The puppet is made of a soft, textured material and has long, thin limbs. It is positioned on the left side of the image, with a large, grey rock formation behind it. The ground is covered with small green plants and dry leaves.

Pokoren že, pokoren, a sam pri sebi je prav nemarno, nesramno godrnjal: "Zakaj ne občuduje mene, ki sem vendar tako mogočen in imeniten - najboljši, najlepši, pa še v takšni imenitni družbi mojih prijateljčkov! Namesto da bi občudoval nas, sanja o nekih cvetlicah. Kakšne cvetlice le hoče?"

Mahal je s svojimi dolgimi rokami in nerodno stopal z dolgimi nogami, ne da bi se zavedal, da je že v zeleni dolini med mavričnimi cvetlicami. Kako naj bi vedel, ko pa so cvetlice zanj ostale nevidne, saj so čarobne in nihče jih ne more videti, če same tega nočejo.

Mračnjak črnjak, ki samo godrnja in kleveta in v vsem vidi samo slabo, sebe pa ima za najimenitnejšega, hkrati pa je grd in neumen – ne, nikakor, nemogoče, nikoli ne more videti mavrične cvetlice!

Črnina njegovega srca je
cveticam oddajala poseben vonj, da so kakor pred
strupom v trenutku zavarovale svojo lepoto, zaprle
cvetove in se odele v nevidnost!
Tudi če jih je pohodil jih ni ne videl,
niti čutil.

A white, featureless humanoid figure stands in a grassy area with large, colorful paper flowers in the foreground. The figure has a simple, rounded head with a small smile and large, floppy ears. It is standing upright with its arms at its sides. The flowers are made of translucent paper and come in various colors: blue, orange, red, yellow, and purple. They are scattered on the grass, some with green paper stems and leaves. The background consists of green grass and some dark rocks.

Medtem ko je mahal in se hvalil, jih je ta bedak še pomendral in se ob eno celo spotaknil, ker pa ni videl ničesar, samo travo, se je prestrašil in začel bežati.

Ni samo grd in neumen, tudi velika reva je. Prepričan, da je prišel v dolino strahov, jo je ucvrl nazaj v grad hitro, kar so ga nesla njegova velika stopala, hitreje kot kdaj koli prej, zraven pa si prigovarjal:
"Ne bom hodil po tisti travi!
Doli straši!"

Ves zadihan je pridirjal pred Vilenjaka, in mu še vedno prestrašen razložil: “Gospodar, našel sem zeleno dolino, a tam ni nobenih cvetlic, samo duhovi so ... Doli straži!”

Vilenjak pa ga ni prav nič potolažil, ampak se je razjezil:

“Nisi mi prinesel cvetlice! Za nobeno rabo nisi!
Spravi se mi spred oči, lenoba!”

“Krutí Krutko!” je poklical naslednjega.

Krutí Krutko je takoj prišel in se prav pokorno priklonil Vilenjaku:

“Želite, gospodar?”

“Tam doli je zelena dolina, kjer cvetijo mavrične cvetlice.

Pojdi in mi jih prinesi!”

“Vaša želja meni ukaz!

Tu sem jaz, da vam jo izpolnim, gospodar.

Jaz, ki sem del vas.”

Na videz skromno in pokorno se je priklonil, a se že naslednji trenutek obrnil stran zlobnega in potuhnjenega obraza in se odpravil v smeri zelene doline.

Sam pri sebi pa besno pihal: “Jaz, ki sem zloben ko sam vrag in se me je treba bati, bom rože nosil? Kakšna sramota!”

Še nekaj časa je sam pri sebi godrnjal, nato pa se končno sprijaznil: “A kaj mi preostane? Bom pač potrpel s temi rožami.”

Prišel je v zeleno dolino, a seveda tudi on ni videl cvetlic. Ker pa so bile na tleh, je eno pohodil.

Naravnost v sredino žametnega živo rdečega cveta je stopila njegova koščena zelenorjava taca.
“Nekaj mehkega sem pohodil. Joj, kakšen imeniten občutek. Kako mi prija, kako mi dobro dene.”

Ker pa je od Krutka vel cvetlicam razpoznaven vonj njegove zlobe, je cvetlica ostala nevidna, prav tako vse druge. Ker cvetlice ni videl, se mu je zdelo, da je pod njegovimi stopali samo trava.

“Kar čutim, kako se mi v telo pretaka nova moč. Gotovo sem pohodil kakšen zdravilen mah. Zdaj bom šel tako lahkih nog spet naokrog.”

Spomnil se je, da mora najti cvetlice. Začel se je razgledovati naokrog, da bi jih zagledal.

“Kje so te cvetlice? Nič tako lepega ne vidim, da bi bilo vredno sanjati vse dni in vse noči. Tu raste samo trava. No ja, vsaj nisem prišel zaman. Storil sem nekaj za svoje zdravje. Zdaj bom šel ves lahak in prenovljen nazaj v grad.”

Zares zadovoljen, prav nič zaskrbljen, se je lahkega koraka odpravil v grad, kjer ga je nestrpno čakal Vilenjak.

Krutko se mu je priklonil s ponarejeno ponižnostjo in mu razložil: “Gospodar, našel sem zeleno dolino, a tam res ni cvetlic. Priporočam pa, da greste tudi sami tja dol in si zmasirate podplate na zdravilnem mahu, ki tam raste. Zelo dobro bi vam delo in bili bi ...” Še preden je povedal do konca, je Vilenjak pobesnel: “Neumnosti govoriš! Poslal sem te po cvetlico! Nisi mi je prinesel? Kako si sploh drzneš priti pred moje oči?”

Izgini! Za nobeno rabo nisi!”
“Butko Tupko!” se je zadrl.

Vilenjak je postajal že malo obupan. Tako težko je pričakoval Nadutka in krutega Krutka, tako si je želel videti mavrično cvetlico in tako je bil razočaran, ker je nista prinesla, da je moral kričati, čeprav doslej še nikoli ni.

Butko Tupko je prišel ponižno kot druga dva, le malo bolj zaskrbljenega obraza, saj je že vedel, da sta prijateljčka iskala nekaj, česar nista našla, in verjetno bo on moral po isto stvar. Kako naj stori nekaj, česar nista zmogla onadva? To ga je že vnaprej zelo skrbelo.

“Želite gospodar?”

“Tam doli je zelena dolina, kjer cvetijo mavrične cvetlice. Pojdi in mi eno prinesi! Razumeš? Eno samo cvetlico hočem! Ne vračaj se brez nje! Če je ne najdeš, v gradu nisi več dobrodošel! Ne prihajaj mi pred oči brez cvetlice!”

“Vaša želja meni ukaz. Tu sem jaz, da vam jo izpolnim, gospodar. Jaz, ki sem del vas,” mu je ponižno odgovoril Butko Tupko, v resnici čisto prestrašen.

“Joj me, joj, kaj je rekel?
Naj ne pridem nazaj, če
ne najdem cvetlice? Kje
bom pa potem spal?
Brez svojih prijateljčkov
bom po svetu spet
taval sam. Kdo mi bo
pomagal? Moram najti
koga, ki mi bo
pomagal.”

Butko Tupko ni
zloben niti nadut,
samo neumen. Svoja
prijateljčka tako
občuduje prav zato,
ker sta lahko to, kar
sam ne more biti,
pa bi tudi bil rad.
Rad bi se imel za
lepega in imenitnega,
pa dobro ve, da ni.
Rad bi bil zloben in
neustrašen, pa ne
more biti. Ker ni ne
eno ne drugo, zna biti
prav neumno zaletav.
Zatrдно je sklenil, da
mora na vsak način
najti mavrične
cvetlice.

Prišel je v zeleno dolino in se razgledoval. Ker cvetlic ni videl, se je postavil na vse štiri in se začel plaziti po zeleni travi.

In glej, uspelo mu je, da je s svojimi tremi prsti prijel za cvetlico. Ker v njegovem srcu ni prave hudobije, če pa stori kaj slabega, ni razlog zloba, ampak neumnost, je mavrično cvetlico zagledal, takoj ko se je je dotaknil, pa so se prikazale tudi vse druge. Bil je čisto presenečen: “Cvetlice? To so torej čarobne mavrične cvetlice!”

Gledal je in gledal in se čudil. Od bleščanja ga je skelelo v očeh, saj še nikoli ni videl česa tako lepega. Ko je sedel s cvetlico v naročju in jo občudoval, se je sam pri sebi spraševal: “Cvetlice so polomljene, ležijo je na tleh. Zakaj?”

Tuhtal je in tuhtal na svoj pametni način in nenadoma se mu je posvetilo: “Vem, zakaj! Ker je to plevel! Plevel se pohodi in pomendra, ker ni za nobeno rabo!”

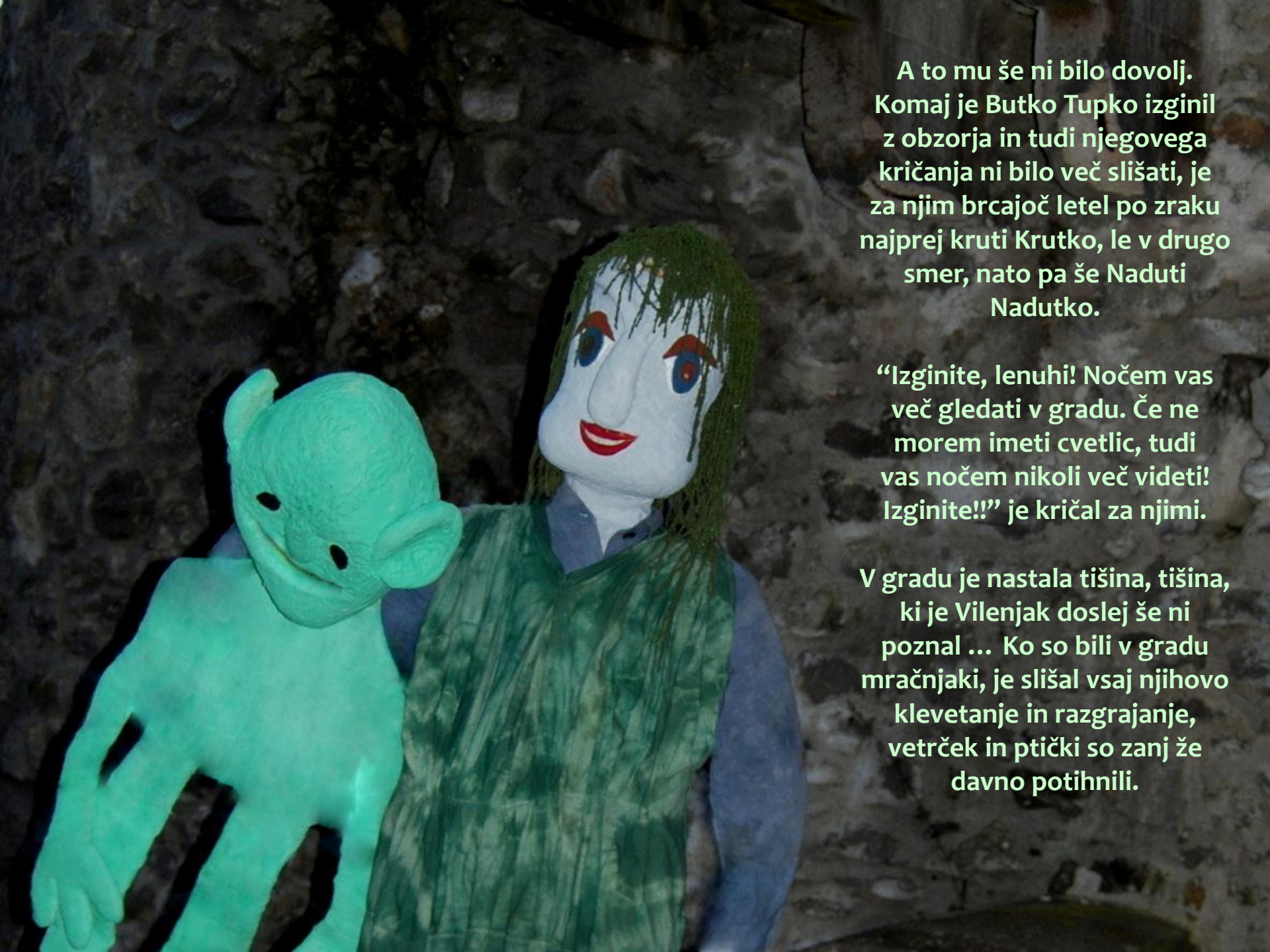
Skočil je na noge in vrgel cvetlico po tleh, kakor da je strupena. V hipu so vse postale nevidne in izginile. “Plevela ne bom nosil! Že tako mi pravijo, da sem neumen, če bom plevel nosil, se bodo pa vsi iz mene norčevali,” je bil ponosen na svojo odločitev, čeprav še vedno nekoliko v dvomih.

“Moja prijateljčka nista našla cvetlice, torej ju moram podpreti. Ni cvetic, plevela pa ne bom nosil,” se je nazadnje dokončno odločil in s pokončno držo odšel nazaj v grad, kjer ga je čakal Vilenjak. Brez oklevanja je poročal: “Našel sem zeleno dolino, toda doli raste samo plevel!”

Zdaj je Vilenjak izgubil vso razsodnost in od dolgega praznega pričakovanja pobesnel kot še nikoli: “Nisi mi prinesel cvetlice! Spravi se mi izpred oči! Ti bom jaz dal plevel! Sem ti rekel, da se ne vračaj nazaj v grad brez cvetlice! V gradu nisi več dobrodošel. Izgini!” Ne da bi se zavedal, je zgrabil prestrašenega Butka Tupka in ga zalučal čez obzidje gradu s tako močjo, kot ni še nobene skale nikoli.

A to mu še ni bilo dovolj. Komaj je Butko Tupko izginil z obzorja in tudi njegovega kričanja ni bilo več slišati, je za njim brcajoč letel po zraku najprej kruti Krutko, le v drugo smer, nato pa še Naduti Nadutko.

“Izginite, lenuhi! Nočem vas več gledati v gradu. Če ne morem imeti cvetic, tudi vas nočem nikoli več videti! Izginite!!” je kričal za njimi.

V gradu je nastala tišina, tišina, ki je Vilenjak doslej še ni poznal ... Ko so bili v gradu mračnjaki, je slišal vsaj njihovo klevetanje in razgrajanje, vetrček in ptički so zanj že davno potihnil.

Prebledel je in nekaj časa stal pred gradom ves siv in tog, kot da je iz kamna. Misli je lahko začel šele čez nekaj časa in prva misel je bilo kesanje:

“Kaj sem storil? Užalil sem Vilinko, zatajil sem moč cvetlice in jo zavrnel, zdaj sem pregnal še mračnjake črnjake, vetrček me več ne mara in nikogar nimam, ki bi kramljal z menoj.”

Zasmilil se je Vilenjak sam sebi tako silovito, da bi skoraj zajokal. Predstavljal si je modro mavrično cvetlico na dnu prepada, raztreščeno in poškodovano ...

Začutil je, da bi samo
cvetlica lahko pregnala
temino iz njegovega srca.

Mora v prepad. Mora
jo najti, četudi samo list,
polomljeno, posušeno ...

Mora pobrati njene
ostanke in jo prinesiti
nazaj v grad.

Zavedal se je, da je
prepad nevaren,
a vseeno mu je bilo, če
se raztrešči na skalah.
Vilinko je tako pogrešal,
da ga je bolelo. Brez
cvetlice ji nikoli več ne
bo mogel pred oči ...

Vilinka je bila zelo žalostna, ko je našla
cvetlice polomljene in pohojene.

“Kaj se je zgodilo z mojimi cveticami?
Pohojene so in polomljene. Kdo je to
storil?” se je spraševala.

V obupu jih je poskušala postaviti
nazaj, vendar pomendrana stebila
niso mogla vzdržati teže cvetov
in so padala nazaj na tla.

Ko se je malo umirila se je spomnila na svoje čarovnije ...

Vila je in vile znajo uporabljati tudi čarovnije. Vilinka jih uporabi samo, kadar je to zelo nujno in zdaj si je morala pomagati s čarovnijo, da cvetlicam povrne moči, da se bodo znova obrasle.

Razmišljala je, da je cvetlice
lahko pomendral samo
nekdo, ki je vedel
zanje in jih iskal.
Cvetlice same niso hotele,
da bi jih videl in so ostale
zanj nevidne ...

“Kdor jih je hotel uničiti, mu ne bo uspelo, kajti moje cvetlice so čarobne cvetlice ... Zdaj jim moram samo malo pomagati in jim dati novih moči, da se bodo znova obrasle.”

Iz svojih oblačil je vzela čarobno paličico in iz nje po vsali cvetlici posula zlati prah, zraven pa tiho šepetala skrivnostne besede, ki jih razen cvetic, nihče ne bi mogel razumeti. Cvetlice so oživele in se začele premikati.

Kmalu so se postavile nazaj in zacvetele. Njihove mavrične barve so zažarele še lepše in močnejše kot kdaj koli prej.

Vilenjak je splezal na dno prepada in se čudil ... Med skalami je ležala cvetlica, še vedno enako lepa, kot takrat ko je zrasla, sploh se ni poškodovala, ko je padala po skalah, niti ni bila nič ovenela. Seveda ne, saj je čarobna cvetlica, ki je sploh ni mogoče uničiti.

V trenutku, ko jo je zagledal, je črnina iz njegovega srca izginila in spet je zaslišal zvoke, ki jih je imel rad. Tudi vetrček je prišel mimo in mu nagajivo skuštral lase.

“Zdaj bom lahko odšel k Vilinki in jo zaprosil za nova zrna. Ne bo mi treba povedati, da sem cvetlico zavrnel. Tako si želim, da bi jo spet videl,” je razmišljal, ko se je z cvetlico vračal v svoj grad.

Skrbelo pa ga je, zakaj mračnjaki črnjaki niso našli cvetlic. Spraševal se je, ali ni morda Vilinka odšla kam drugam in je nikoli več ne bo videl.

Ni si znal odgovoriti in ni se mogel odločiti, da bi šel v zeleno dolino, ker se je bal, da je Vilinko, s svojim neumnim ravnanjem za vedno pregнал ... Če pa ni odšla, se mu je zdelo, da ga bo pogledala v oči in bo vedela, da je cvetlico zavrgel, četudi ji ne bo povedal, tako krivega se je počutil.

V resnici ga je še najbolj skrbelo za sebe, kaj bo, če je nikoli več ne bo videl? Prej, ko ni vedel, da Vilinka obstaja, ga ni motilo da je sam, zdaj je bilo vse drugače ... Na to, da mračnjaki črnjaki niso videli cvetic, ni niti pomislil.

Nekega dne je vendarle premagal bojazen in zbral toliko poguma, da je odšel v zeleno dolino in tam našel vse, kot je bilo. Zdelo se mu je celo, da cvetlice še lepše žarijo kot se je spominjal. Ves srečen jih je občudoval in se čudil njihovi lepoti. Ni mogel razumeti, kako je lahko tako lepo cvetlico kar zavrgel.

Kmalu je prišla tudi Vilinka.

“Pozdravljena Vilinka. Zelo sem vesel, da te vidim. Bal sem se, da si odšla drugam,” je olajšano dejal Vilenjak, ko jo je zagledal.

“Zakaj si tako mislil?”

“Mračnjake sem poslal, da mi prinesejo cvetlice, pa jih niso našli, zato sem pomislil, da si morda zapustila goro in odšla kam drugam.”

“Torej so mi oni pomendrali cvetlice. Slutila sem kaj se je zgodilo, zdaj razumem.”

Cvetlice niso hotele, da bi jih videli, ker so njihova srca mračna. Zanje so ostale nevidne, a ker so mračnjaki iskali prav moje cvetlice, so jih uspeli pomendрати.”

“Pomendrane so bile? Zdiijo se mi še lepše kot takrat, ko sem jih prvič videl.”

“Dala sem jim novih moči. Na novo so se obrasle.

Imajo mnogo čarobnih moči ...”

“Vem, zdaj sem prepričan , da mi

brez cvetlice nikoli ne bi uspelo

postati pravi Skalni Vilenjak.

Žal mi je, da sem ti povzročil

toliko težav. Vilinka, ali imaš

še tista zrna?”

“Vedno imam zrna mavričnih cvetlic,” mu je prepričljivo razložila.

“Bi jih še posadila pred mojim gradom?” jo je skesano prosil.

“Si prepričan, da si to zares želiš?” je bila Vilinka v dvomih.

“Z vsem srcem in bolj kot kdaj koli, če le nisi preveč jezna name,” je dejal z občutkom krivde.

“Zakaj bi bila jezna? Takrat pač ni bil pravi čas. Cvetlice so same hotele da ti jih podarim, saj jih sicer sploh ne bi mogel videti. Z veseljem jih bom posadila pred gradom zdaj.”

Vilenjak se je hvaležno stisnil k Vilinki in oba sta se razmišljajoče zazrla v mavrične cvetlice.

Navadna rožica cveti le kratek čas in se nato osuje. Tudi ni vsakomur mar za njihovo lepoto. Če bi lepe rožice cvetele kar ves čas, bi se nam sploh še zdele lepe? Kaj hitro bi lahko postale vsakdanje. Vse kar je lepo zato lahko traja samo kratek čas, kakor mavrica na nebu ...

A Vilenjak še ni bil zadovoljen:
“Ko bova posadila cvetlice ali
boš ostala v mojem gradu?”
“Skrbeti moram za cvetlice!”
mu je odgovorila.

“Pomagal ti bom. Ali ti bom lahko pomagal? Skupaj bova skrbela zanje. Posadila jih bova po vsej gori,” je bil navdušen Vilenjak.

Vilinka se je spomnila, kako samotno ji je bilo včasih z mavričnimi cveticami:

“Prepričana sem, da bodo tudi cvetlice rade sprejele tvojo družbo.”

“Naprej jih bova posadila pred gradom, nato pa še več v zeleni dolini,” se je strinjala Vilinka.

“In še povsod tam, kjer sem nekoč nabiral in klesal skale . Gora ne bo več samo skalna gora, ampak tudi gora mavričnih cvetlic,” je dodal Vilenjak.

Vilinka in Vilenjak sta tako posadila cvetlice pred gradom in po vsej gori.

Zdaj se imata Vilinka in Viklenjak lepo. Skupaj živita v gradu in skrbita za prelepe cvetlice, ki so zrasle pred gradom in po vsej skalni gori.

Prijatelja sta, ki si pomagata in se imata rada.

IN PRAVLJICE JE KONEC ...

Vsako življenje je, kot mavrična cvetlica in ima mnogo čarobnih moči

JANA STRŽINAR: AVTORICA PRAVLJICE,
LUTK IN SCENOGRAFIJ

Fotografija: Andrej Drevenšek, Jana Stržinar

Posnetki za knjigo so nastali
na gradu Mašun in v opuščnem
Kamnlomu na Drenovem griču

JANUAR 2015

Prostor za mavrično cvetlico je tudi v vsakem srčku ...

PRAVLJICA JE TUDI PREDSTAVA.